

[Korsgaard.]

hævede, at det dog var en Urimelighed at stille sig paa det Standpunkt, at en Skattesats een Gang sat overhovedet ikke kunde formindskes. Det er i Virkeligheden ud fra den Betragtning, de radikale Partier argumenterer, naar de karakteriserer Formueskattens Formindskelse som Gaver til den ene eller den anden. Nej, Gaver er det absolut ikke, det er kun det, at man tager noget mindre fra dem end før, men man bliver ved at tage fra dem, det er en Kendsgerning.

Vedrørende Finansaaret 1928—29 har jeg saa i øvrigt kun et Par Ord at sige om Nationalbanken. Som allerede tidligere nævnt har Nationalbanken ikke givet nogen Indtægt for Staten i de sidste 3—4 Aar, idet det Beløb, som Statskassen ellers kunde regne med, er en vis Part af Overskuddet, og takket være den Ordning, der blev indgaaet med Nationalbanken i Forbindelse med de Love, der blev vedtaget for at forbedre Valutaen, har Nationalbanken intet Overskud givet de sidste vistnok tre, fire Aar. Paa Tingets Medlemmers Bord ligger Nationalbankens Regnskab for 1927—28, og de, der har set dette Regnskab og set det nogenlunde grundigt efter, vil have lagt Mærke til, at ud over at dække det Tab, der skal dækkes, før der fremkommer en Indtægt, hvoraf Staten kan faa nogen Del, haves der til Disposition en 500 000—600 000 Kr. Jeg vil gerne spørge den højtærede Finansminister, om han ikke ser paa dette Forhold saaledes, at disse 500 000—600 000 Kr. tilfalder Statskassen, idet det i Oktrojen siges, at af Overskuddet skal de første 750 000 Kr. betaales til Staten, før der gives Udbytte. Det er jo et Forhold, der dog finansielt set ikke er helt uden Betydning.

Med disse Bemærkninger forlader jeg Aaret 1928—29 og vender mig til 1929—30, om hvilket Aar jeg imidlertid kun har overmaade lidt at sige. Det er jo en kendt Sag, at naar Tingene gaar godt, har man altid kun lidt at sige, hvorimod man har meget mere at sige, naar det gaar daarligt. Jeg kan ikke se rettere end, at den finansielle Balance for 1929—30 tegner særdeles tilfredsstillende. Jeg kan heller ikke se rettere end, at naar man vil sige, at den ikke gør det, kan jeg vanskeligt tro, at de paagældende siger, hvad de virkelig mener.

Der er vist ikke ret mange i denne Sal, der ikke troede, at det vilde have været nødvendigt at udskrive nye Skatter til Dækning af Forrentning af Landmands-

banklaanet, naar Driftsbalancen skulde opretholdes. De Folketsingsmænd, der har deltaget i Valgkampagnen forud for Valgmandsvalget, vil sikkert ikke være i Tvivl om, at dette Punkt spillede en ikke uvæsentlig Rolle i Forbindelse med hele Situationen. Ja, det var for saa vidt meget fornøjeligt, thi paa det Punkt var Radikale og Socialdemokrater ikke helt enige. De Radikale bebrejdede Socialdemokraterne, at de var gaaet med til Landmandsbanklaanet uden at faa Sikkerhed for Dækningen, og Socialdemokraterne svarede hertil, at det havde netop været en særdeles fin Taktik, nu var der ikke Tvivl om, at de fik Flertal i Landstinget, og saa kunde de nogenlunde bestemme, hvorledes det skulde være. Denne Taktik lykkedes ikke; nu er det ikke helt sikkert, at det faar nogen afgørende Indflydelse paa, hvorledes disse Skatter skal være. Forholdet er yderligere det, at Finansministeren paa dette Punkt kan tage hele Situationen med stor Sindsro, idet han med Finanslovsforslaget i sin Haand for saa vidt kan sige: Skal galt være, kan jeg ogsaa undvære at faa nogen ekstra Indtægt.

Dette udtaler jeg som Udtryk for, at Finanslovsforslaget sikkert er væsentligt bedre, end de fleste havde ventet, og det er i alt Fald mig en stor Glæde, at det er gaaet, som det er gaaet. Og naar det er gaaet, som det er, ønsker jeg at gentage, at det ikke er en Enkeltpersons Skyld, det er Udviklingens Skyld væsentligst, en Udvikling, der altsaa sikkert, navnlig hvad Indtægterne angaar, peger i Retning af, at vort Samfundsliv synes at være inde i et noget bedre Spor end i de tre sidste Aar. Uden Hensyn til, om vi er Venner af Told eller ikke, er jeg dog selvfølgelig af den Opfattelse, at vi naturligvis alle maa ønske det bedste for vort Samfundslivs erhvervsmaessige Trivsel. Alt i alt kan jeg ikke se rettere end, at Aaret 1929—30 er bedre, end man kunde have ventet det.

Og her kommer ogsaa Nationalbankens Forhold til at spille en om end ikke afgørende, saa dog ikke ubetydelig Rolle, idet vi i de senere Aar overhovedet ingen Indkomst har faaet af Nationalbanken, medens man nu maa regne med under normale Forhold at kunne faa, skal vi sige, 1½ à 2 Mill. Kr. fra Banken. Og fra slet intet at faa er selvfølgelig 1½ eller 2 Mill. Kr. en betydelig Forbedring.

Alt i alt synes altsaa Aaret 1929—30 gunstigt. At der deraf følger til en vis Grad ganske automatisk, som ogsaa den højtærede Finansminister udtalte, at de almindelige Udgifter viser Tendens til Stigning, er